

Lönndörrens hemlighet

Julsaga
24 kapitel

HANNA BLIXT

Läs även:

Äventyren i Sagofallen - serie i sju delar

1. Styx märke
2. Svarta damen
3. Vita löparen
4. Den magiska rustningen
5. Flykten från tornet
6. Pantones ö
7. Snöugglans sigill

Äventyren på Hildasholm - Malum

© Hanna Blixt 2020

Utgiven av Bubo förlag

Hemsida: www.hannablixt.com

E-mail: writer@hannablixt.com

Illustratör: Jessica Söderholm

Omslag: Therése Larsson, Tess of Sweden

Tryck: Dardedze Holografija, Lettland 2020

ISBN: 978-91-985091-2-0

Lönndörrens hemligt

Hanna Blixt

Illustratör: Jessica Söderholm

 Bubo förlag

Kapitel 1

Det finns bra dagar. Det finns dåliga dagar. Sedan finns det dagar som inte liknar någon annan. Som den när Sam precis fyllt tio år, en dag som skulle komma att förändra allt för all framtid.

Sam satte sig på stolen i sitt rum och put-tade bort tröjan från sitsen. Den ringlade ner i en prydlig hög på golvet. Det drog förfärligt kallt från husets golvplankor. Sam satte på sig strumporna och kände

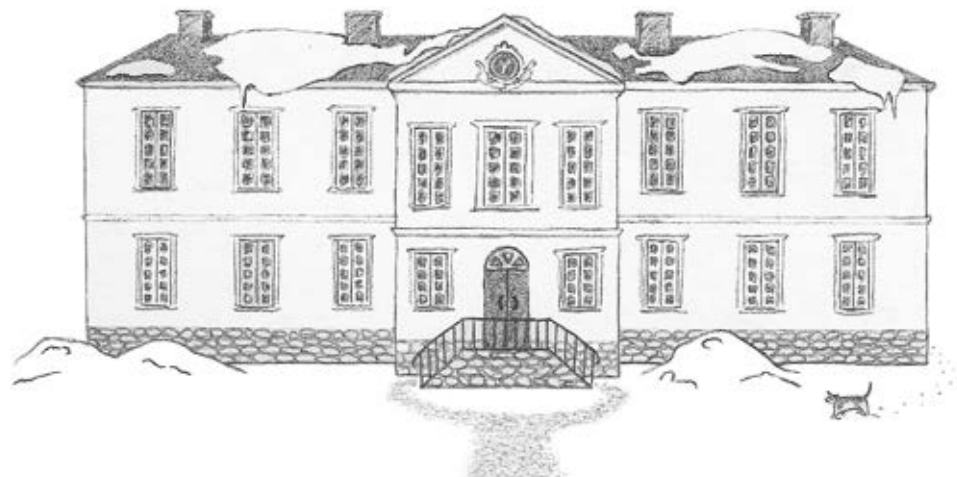
genast hur kroppstemperaturen steg med åtminstone en grad. Det blonda håret var kammat och varje hårstrå låg perfekt. Det skulle inte finnas något att klaga på. För säkerhets skull tog han upp en sax och vickade den fram och tillbaka tills han såg sin spegelbild. Han tog snabbt ner den igen när han såg fräknarna. Det var inte fem, sex eller sju fräcknar, utan triljoners triljoner, om det nu gick att räkna så långt. Sam hann också se en glimt av sina blå ögon. Han tänkte på sin mamma och pappa som dött när han var liten. Undrar hur de skulle sett ut idag? Hade han varit lik dem? Inte en dag gick utan att han saknade dem. Och varken en syster eller bror hade han, trots att han alltid önskat sig ett syskon. Sam hade bara Albin. Albin var ingen gullig och rolig hund. Albin var en farbror, Sams farbror.

På vägen ner till köket tittade Sam ut

genom ett av de höga fönstren som snart skulle prydas med julstjärnor. Herrgården de bodde i var stor och vit och låg på en höjd med vidunderlig utsikt över havet. Denna morgon skummade vågorna när de slog in över klipporna. Stora flingor virvlade ner från himlen och la sig som ett täcke på marken. Trots att det var några veckor kvar till jul infann sig julkänslan i Sam när den lilla fiskebyn täcktes av snö. Sam drog tröjan tätare omkring sig. På sommaren fullkomligen myllrade det av turister. Alla ville strosa omkring bland fiskebodarna och de vita trähusen med perfekt skötta rosenrabatter. Höra fiskebåtarnas rytmiska dunkande och se hur skrånande fiskmåsar cirkulerade över krabbhinkarna, när barnen hällde ut dem över bryggorna. Nu var den lilla byn i stort sett öde. Många av husen var sommarhus, de flesta bodde i städerna om vintern. Tankarna

på hur tom byn nu var gjorde Sam dyster till mods, även om han älskade frihetskänslan det förde med sig och närheten till havet och klipporna.

Nere i köket möttes han av doften av havregrynsgröt, kanel, apelsinjuice och kokta ägg. Frukosten stod redan uppdukad och Sam

ryntrade ogillande på näsan när han såg havregrynsgröten. Hans farbror satt försjunken i en tidning. Endast Albins tunna krulliga hår och glasögon stack fram där bakom.

– Kan du skicka mig saltet? bad Albin, som just knackat sig igenom äggets skal, utan att ta blicken från dagens rubriker.

Sam gjorde som han blev tillsagd och sträckte sig efter saltkaret. Han gick bort till bordets andra kortsida och gav det till honom. Sam kunde inte låta bli att hosta av den täta cigarröken som låg som ett moln runt hans farbror. Han viskade fram en ursäkt innan han gick tillbaka och satte sig på sin sida av bordet. De åt resten av måltiden under tystnad.

När Sams föräldrar dog fick han flytta in i den gamla herrgården och bo hos farbror Albin. Albin var vresig, tystlåten och rik.

Väldigt rik. Men också väldigt snål. Sam fick aldrig ta med sig kompisar hem och reglerna var många och stränga. På kvällarna brukade han låtsas att han spelade schack med en vän, men egentligen var det bara han själv som bytte plats mellan dragen. Den enda tröst han hade var en vit och grå katt med gröna ögon som han kallade Gosan. Var Gosan kom ifrån hade han ingen aning om, men Sam brukade smyga ut om kvällarna och ge katten en skvätt mjölk. Den brukade spinna belåtet och stryka sig mot Sam när han klappade den mjuka pälsen.

Det var fortfarande mörkt ute när Sam såg hur hans farbror tog fram ytterrocken, klev i de rejäla vinterstövlarna och satte på sig sin rutiga keps. Albin rättade till kepsen, först till höger, sedan till vänster och till sist drog han ner den djupt i pannan. Det spelade

ingen roll om det var sommar eller vinter, Albin satte alltid på sig kepsen genom samma procedur innan han lämnade huset. Med bestämda steg gick han sedan ut genom dörren som nästan ljudlöst gled igen bakom honom. Sam visste att hans farbror skulle gå ut för att hämta en adventsgran. Om Albin bara hade ställt frågan, hade han gärna följt med. Mycket gärna till och med. Men det hade Albin inte gjort och Sam hade inte vågat fråga. Han ville inte att någon skulle få veta hur mörkrädd han var och att han inte tyckte om att vara ensam i det stora huset. Han smög därför tillbaka till sitt rum.

Ibland hördes det knäppande läten från väggarna. Det lät ungefär som om träet hade tröttnat på att hänga där efter alla år och jämrade sig för att det var så tråkigt. Särskilt mycket knäppte det när det blåste och det gjorde det i dag. Men den här gången lät det

inte som ett knäppande, mer som ett högt brak följt av en tystnad. Sam hoppade högt av det oväntade ljudet. Den hastiga rörelsen gjorde att han förlorade greppet om boken som han låg och läste i sängen. Den bruna pärmens föll med en duns ner på huvudkudden bredvid honom. Hjärtat dunkade så hårt i bröstkorgen att det nästan gjorde ont. Ljudet måste ha kommit från ytterdörren och det var säkert bara hans farbror som var hemma igen. Men Sam hade aldrig hört Albin smälla i någon dörr tidigare. Vad konstigt!

Han kom raskt på fötter och gick ut i den smala korridoren, men först efter att ha satt på sig sina mjuka tofflor. Albin ville inte veta av något dunsande från springande barnfötter.

– Farbror, ropade Sam så högt han vågade.
Han visste att Albin inte tyckte om när

han ropade, men just i dag kunde det inte hjälpas.

– Farbror, försökte han igen, men fick inget svar.

När Sam hade tagit sig igenom den långa korridoren lutade han sig ut över trappräcket. Härifrån hade han god uppsikt över entrén. Ovanför honom hängde en ståtlig kristallkrona. På väggarna fanns tavlor i guldramar. Snirkliga och vackra, men en aning omoderna, i alla fall i Sams tycke. Innanför entrén låg en röd matta och vid sidan av den fanns en pelare med en staty föreställande en örn. Men ingen farbror syntes till. Sam var helt säker på att smällen hade kommit från en dörr som slagits igen. Samtidigt kände han sig lite lugnare nu när han sett efter. Han bestämde sig för att gå tillbaka till sin bok, men när han passerade biblioteket började dörren till rummet att skallra. Sam

stannade tvärt. Oron kom genast tillbaka och hans andning blev häftig. Fanns det någon på andra sidan dörren?

Kapitel 2

Sam funderade på om han skulle smyga tillbaka till sitt rum och låsa om sig. Då skulle han vara i säkerhet. Han visste att han var bra på att smyga. Med några snabba steg skulle han nå sitt rum och med största sannolikhet klara sig från att bli upptäckt. Han visste att det var det han borde göra. Att det var det enda rätta. Men vem eller vad var det i biblioteket? Sam tog ett par smygande steg bort från dörren i riktning mot sitt rum, men ändrade sig sedan.

Kanske skulle han åtminstone kunna kika in genom nyckelhålet? Det kunde väl ändå inte skada. Trots rädslan kände han förväntan, för lite spännande var det allt. Han närmade sig försiktigt den tjocka trädörren och satte ögat mot nyckelhålet. Nyckeln verkade dessvärre sitta i från insidan. Det gick inte att se något alls. Sam tryckte istället örat tätt intill dörrplankorna och lyssnade spänt. Inte ett ljud hördes, men han la märke till att dörren kändes ovanligt kall. Nyfikenheten tog därmed överhanden. Sam visste att det var förbjudet att gå in i biblioteket, men nu tog han mod till sig och tryckte försiktigt ner handtaget. Nu fanns det ingen återvändo.

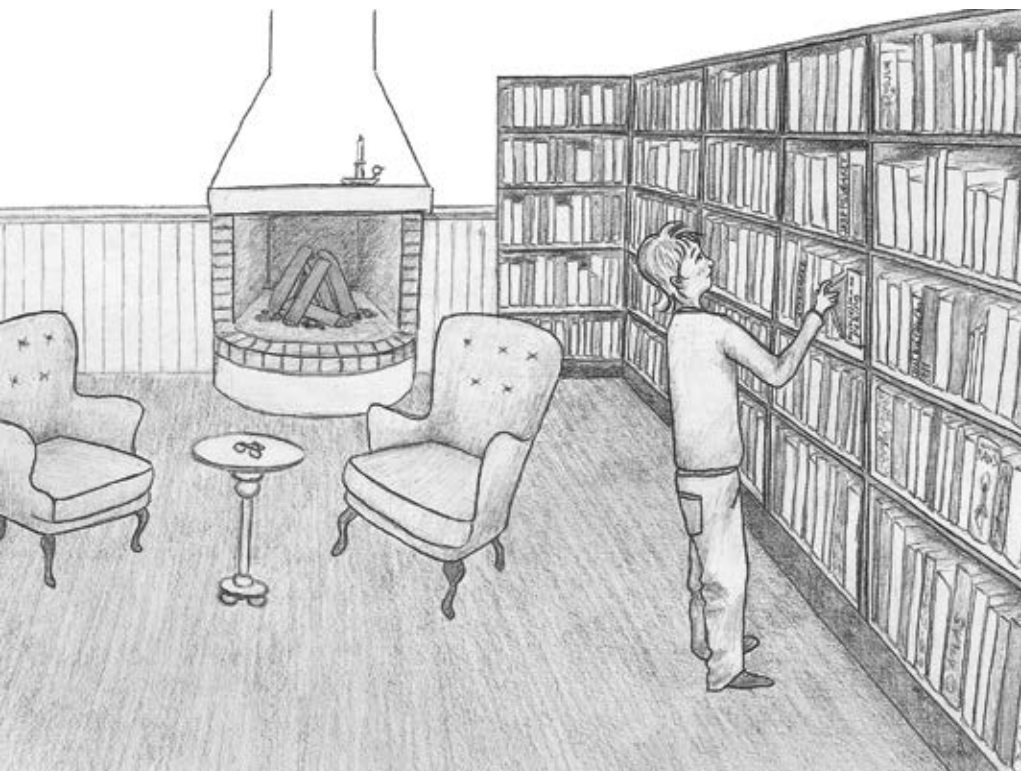
När dörren gled upp för en kall vindil rakt mot honom och träffade honom i ansiktet som en örfil. Han såg hur något vitt fladdrade till och han drog häftigt efter andan. Spöken! Hans kropp blev alldeles stel, men han

lyckades ändå veva med armarna för att försöka få grepp om något i mörkret att försvara sig med. Men händerna famlade bara runt i tomma intet. Han höll istället armarna skyddande framför ansiktet. När han efter en stund märkte att inget hände, tog han försiktigt bort dem igen. Det vita som fladdrade mot honom hade inte kommit närmare. Åh, vad han kände sig dum. Sam visste så klart att det inte fanns några spöken. Dessutom var de här spökerna väldigt lika vita spetsgardiner, sådana som de själva haft när hans föräldrar fortfarande levde. Han saknade sin mamma så mycket att det gjorde ont. Hon hade varit så snäll och alltid haft en tröstande kram redo, men på senaste tiden hade minnet av henne börjat blekna. Hennes ansikte som hade ramats in av det långa blonda håret var inte längre knivskarpt. Han kunde inte komma

ihåg hennes doft. Sam blinkade ilsket bort en tår ur ögonvrån och strök undan den med baksidan av handen. Han såg nu hur ett av fönstren i rummet stod på vid gavel, fönstret till höger om den bruna bokhyllan. Gardinerna fladdrade rakt in i rummet av vinddraget. Smällen måste så klart ha kommit ifrån det. Det förklarade också varför dörren in till biblioteket varit så kall. Han skyndade sig fram, tog ett stadigt grepp om haspen och hakade fast den igen.

Sam sjönk därefter ner på golvet för att hämta andan. Det var verkligen kallt och ruggigt ute. Det var först nu som han insåg att han faktiskt befann sig inne i biblioteket. Här hade han inte varit förut. Han tände en bordslampa för att kunna se bättre. I det dunkla skenet som spreds kunde han se små och stora böcker, fint uppradade från golv till tak. I mitten av rummet fanns ett stort

skrivbord av mahogny och på det stod en jordglob. Längs med ena väggen fanns en öppen spis. Sam kunde inte hålla fingrarna i styr utan började genast undersöka några av böckerna. Vilka spännande boktitlar det fanns. *Styx märke, Äventyren på Hildasholm, En världsomsegling under havet.* Han såg en

mörkgrön bokrygg som stack ut bland de andra böckerna med en snirklig vit text. *Lönndörrens hemlighet*. Sam kände hur han drogs till boken, som om den vore en magnet. Han bara måste få bläddra i den. Med stadiga fingrar tog han tag i boken men hur han än försökte fick han bara ut den halvvägs. Boken satt fast. Sam gav sig inte utan ryckte till igen och då började hela bokhyllan att skaka. Han stirrade framför sig när hyllan ljudlöst delade sig på mitten.

Kapitel 3

Sam darrade till av upphetsning. En lönn-dörr, i hans farbrors hus! För det var så han tänkte om huset, även om han själv bodde där. Han tog ett försiktigt steg framåt och såg en trappa av sten som sluttade neråt. Han tog ytterligare ett steg in bakom bokhyllan, nyfiken på var trappan ledde. Men tänk om dörren slöt sig bakom honom och inte gick att öppna igen? Dessutom var det mörkt och det fanns varken någon lampa eller lykta till hands, åtminstone inte vad han kunde se.

Bäst att smyga ut från biblioteket och låtsas som om det här aldrig hade hänt. Samtidigt var detta precis vad Sam hade väntat på och längtat efter, att något skulle hända. Det här var bra mycket mer spännande än att läsa samma gamla böcker om och om igen eller att samla på stenar och snäckor. Nog för att han tyckte om sin stensamling, det gjorde han, men det här var något helt annat. Sam insåg att han redan bestämt sig och gick med beslutsamma steg fram till den slingrande trappan. Med stöd av händerna mot de kalla och fuktiga väggarna, började han försiktigt treva sig neråt. Steg för steg. Gången var något smalare än han först trott, men nu hade han kommit alltför långt för att vända tillbaka. En kall droppe letade sig ner från taket och träffade honom rakt på näsan. Sam huttrade till. Han kunde bara hoppas att det som fanns på andra sidan inte

skulle vara farligt. Ett oväntat ljud fick honom att tvärstanna. Vad var det för susande som hördes? Var det en viskning? Han bestämde sig till sist för att det måste ha varit vågornas brus och tvingade sig själv att fortsätta.

När Sam gått i något som kändes som en evighet upphörde trappstegen. Då hans ögon börjat vänja sig vid mörkret såg han hur något glimmade längre in i rummet. Han blinkade några gånger men vad det nu var, så glimmade det fortfarande. Vad kunde det vara? Sam fortsatte framåt och såg att ljuset kom från något som liknade en tavla som låg på det kala golvet. Han tog ytterligare några steg, nu med en pirrande känsla i magen. Varsamt lyfte han upp tavlan och strök bort dammet som täckte den. Då såg han att det inte var en tavla, utan ett pussel som satt ihop med bitar tjocka som klossar.

Alla pusselbitar hade siffror i guld inristade på ovansidan, från nummer 1 till 24. Envis spindelväv klubbade fast i ena hörnet av pusslet. Sam pillade bort väven och började omsorgsfullt polera den första siffran med fingertoppen.

Ljusskenet som strålade ut från pusslet kom hastigt och var så starkt att det bländade honom. Han blev så överraskad att han höll på att tappa det, men på något sätt lyckades han ändå hålla kvar greppet. När han fick tillbaka synen igen var pusslet borta och rummet han nyss befunnit sig i hade bytts ut mot en stor sal inuti en grotta. Hela salen fullkomligt badade i ljus och det glimmade och gnistrade var han än tittade. Överallt stod kistor med guldpenningar, diamanter och pärlhalsband. Sam befann sig i en skattkammare.

Kapitel 4

Sam vaknade intrasslad i täcket. Kudden hade ramlat ner på golvet. Vilken underlig dröm. En lönndörr, en hemlig grotta och en riktig skatt. Han som annars inte ens brukade komma ihåg vad han drömde. Sam sträckte på sig och gäspade. Han gnuggade sig sömnigt i ögonen. Det var först när han kommit ur pyjamasen och i kläderna som han la märke till att något var annorlunda den här morgonen. Men vad var han inte riktigt säker på, i alla fall inte än. Det dröjde

Sam vet att det är förbjudet att gå in i biblioteket, men nu tar han mod till sig och smyger in. Han fingrar på några av böckerna och råkar öppna en löndörr som leder ner till en mörk grotta. Där hittar han ett mystiskt pussel med 24 siffror i guld och plötsligt är inget sig likt. I vilken tid har han egentligen hamnat? Vilka är pojkarna han sluter en pakt med och vem är den mystiska flickan från skeppsvraket?

Av författaren till den storsäljande Sagofallen-serien!

"Spännande och fängslande högläsning med korta kapitel för små och stora som otåligt väntar på julen." – Gullis lästips

"Underbar, spännande och rolig"
Betyg 5 av 5 – Jennies boklista

 Bubo förlag

www.buboforlag.se

ISBN: 978-91-985091-2-0

9 789198 509120